

Mobbaren

av Staffan Davidsson

1984

Inte brallorna, bara inte brallorna, tänkte Jens och spände ut magen i ett försök att stoppa Thomas från att knäppa upp dem. Förra gången hade han lyckats både knäppa upp och dra av dem och då fick han plocka upp dem ur en toalett. Han upplevde hela situationen som om han själv stod och tittade på, ungefär som de som håller på att dö och ser sig själv ligga på sjuksängen, som i en bubbla. Han såg sig själv ligga där med huvudet tryckt mot det kalla grå stengolvet med flinande, skrattande klasskompisar runt om sig och Thomas sittandes på hans rygg. Den tuffe mot mesen, den starke mot den svage.

Det som förvånade honom mest var att han också själv skrattade och att han inte kände något annat än doften. Doften av blöt, sandig och kall marmor. Ögonen sade något helt annat. De var fuktiga och utstrålade en blandning av skräck och rädsla.

Det är märkligt, tänkte han i sin bubbla. Varför vill någon förnedra en annan person på det viset och varför skrattar och ler jag?

Någonstans bakom skratten och ropen hörde han skolklockan ringa in och han sveptes tillbaka in i sin kropp igen. Thomas ställde sig upp och borstade av knäna. *Saved by the bell*, tänkte Jens och försökte resa sig upp.

- På gympan åker allt av din bög, bara så du vet! Skrek Thomas och petade till honom så hårt i magen att han tappade balansen och satte sig ned igen. Då får de se din lilla metmask till snorre, idiot.

Jens trädde i skärpet, som låg slängt intill den bruna ytterdörren, i hållorna, knäppte det och gick till lektionen. Hela tiden med det där leendet på läpparna.

Nutid

Thomas vände sig om i sängen och stirrade rakt in i de gröna siffrorna på sin Apple Watch. Den visade 04.00. Ännu en vaken natt följd av ännu en dag av trötthet, tänkte han. Drömmen, den fördjävliga drömmen, hade kommit vid tretiden. Medeldåligt, tänkte han och skakade sorgset på sitt ständigt nyklippta huvud, ibland var det senare, ibland ännu tidigare. Han drog av sig det tjocka duntäcket, satte ned fötterna på det varma trägolvet och vred på huvudet. Ebba sov vidare på sin fluffiga kudde, lika vacker som vanligt och lyckligt ovetande om vad som hade börjat ske i hans inre. Lika bra det, tänkte han. Det här var hans smärta, hans fel och han som måste ta straffet. Hon hade inget med det att göra.

Thomas suckade uppgivet, ställde sig upp, gick ut i badrummet och tittade motvilligt in i sin egen spegelbild. Det börjar synas nu, tänkte han och blinkade några gånger för att få bort grumset ur ögonen. Nya rynkor, mörkare färg runt ögonen och ögonvitorna var rödsprängda. Kanske inbillade han sig men hade inte några av de korta hårstråna vid tinningarna blivit gråa. Han såg inte längre ut som de fyrtio han fyllt för bara några dagar sedan, snarare femtio. Vattnet fick rinna extra länge för att det skulle bli riktigt kallt innan han fyllde händerna med det och sköljde av ansiktet. Han vred över kranen så att det skulle bli varmare, blötte T-shirten och använde den som torkklapp för att tvätta sig under armarna. Den blöta t-shirten hängde han upp på tvättkorgen så att den inte skulle mögla. Han torkade sig under armarna och sprayade sedan på lite deodorant. Mer än raggardusch orkade han inte. Han tittade på sig själv i spegeln igen. Bättre men inte bra, tänkte han och kylde ytterligare en gång ned ansiktet med kallvatten.

Han hade mött en av dem för några veckor sedan, utanför systembolaget på Carl-Johansgatan, när han skulle in och köpa några flaskor vin inför resan till den hemliga stugan där han och Ebba skulle fira födelsedagen. De hade nickat igenkännande åt varandra, inget mer, ändå hade det väckt upp något inom honom som han sedan länge förträngt, högstadiet, då han var djävulen själv. Han hade mobbats,

slagits, hotat och ignorerat, allt för att få makt. Som vuxen skulle det hetat att han använde härskarteknik. Sedan mötet utanför Systembolaget hade han drömt den hemska drömmen, tydligt och klart, varje natt.

Uttrycket ”ett gott samvete är den bästa huvudkudden” är väldigt sant, tänkte han och torkade bryskt av ansiktet på den tjocka frottéhandduken. Han gick tillbaka till sovrummet, bytte kalsonger och strumpor och drog på sig de nya jeansen, den enda present han fått. Han ställde sig vid den höga glasdörren, sköt upp den en meter, knäppte jeansen över sin, för åldern, vältränade mage och tittade ut över Långedrag och ett grått hamninlopp. Han drog ett djupt andetag av den salta och svala luften. Utsikten hade han, fram tills för några dagar sedan, associerat med framgång, rikedom och kanske till och med någon sorts lycka. Han skymtade Rivöns norra udde borta i väster, Rivöfjorden och Fotö och dess bro lite längre norrut. Oftast var det otroligt vackert men ibland ett grymt och mycket svårseglat vatten. Han vred huvudet söderut som om han kunde se rakt igenom bebyggelsen och grönskan på Saltholmen och ned mot Styrösö till den skola där han finslipat sin härskarteknik, den som gjort att han nått toppen. Visserligen hade han de senaste åren försökt bli en bättre människa men låg fortfarande långt ned på minus avseende karma, om det nu finns något sånt, tänkte han. Dessutom är det nästan bara Ebbas förtjänst att jag ens försöker. Hon har verkligen gjort mig till en bättre människa.

Håller jag på att bli galen? tänkte han och slog sig med båda händerna i ansiktet så att det smackade. Ebba vred sig oroligt om i sängen men verkade inte vakna av ljudet. Jag måste försöka göra något åt det här själv, tänkte han och började för sitt inre rabbla upp namnen. Beata, Fredrik, Peter men värst var jag nog mot Jens. Joakim räknar jag inte, vi blev ju vänner, hur nu det gick till efter den där sparken jag fick in. Nej, sa Thomas tyst till sig själv, du håller nog inte på att bli galen men det kostar på att bli frisk.

Han andades ut i en djup lång suck och drog igen glasdörren. Måste jag göra upp med mitt förflutna så får jag väl göra det, tänkte han och

kände att ett litet hopp började spira. Den goda känslan varade i mindre än en sekund. Som av sig själv dök tanken upp på vad han skulle kunna göra med sina pengar för att stilla sitt samvete. Nån sorts modern variant av katolikernas avlatsbrev. Nej, pengar kan lösa mycket men inte det här, tänkte han. Det här måste svida och det måste svida ordentligt.

Han gick ut i köket, öppnade datorn och gick in på Eniro.se. Det fanns bara en Jens Liljeberg och det var ju bra. Dessvärre saknades, som vanligt, telefonnummer. På hitta.se gick det bättre och han sparade namnet och telefonnumret i sin telefons adressbok. Så fort det blev kontorstid skulle han ringa honom och kanske, med en massa tur, skulle han gå med på att träffas så att han kunde be om ursäkt. Jag får straffa mig själv med lite administration så länge, tänkte han och skänkte buntens papper han hade i väskan, en tanke. Lika bra att åka in till kontoret.

Arbetet hade gått bra och det mesta hade hunnits med när Joakim tre timmar senare kom in på kontoret, lika glad som vanligt, slängde nonchalant upp den bruna skinnportföljen på sitt skrivbord och dunkade honom så hårt i ryggen att det sved. Egentligen var det inget konstigt eller ovanligt med det, det var så deras jargong var, skillnaden var att Thomas inte var på humör för sådant just nu.

- Fan så du ser ut, sa Joakim och flinade. Hur är det?
- Skit, svarade Thomas. Sovit dåligt i natt också.
- Okej.

Thomas tittade upp från sin skärm och såg på sin vän och kollega sedan tio år, mannen han byggt upp en förmögenhet tillsammans med. Lika snygg som vanligt, oklanderligt klädd i en modern Armanikostym, halvblont bakåtkammat hår och, för att ge ett intellektuellt intryck, glasögon från något dyrt ställe han inte mindes namnet på. Men det var också mannen han en gång hade drivit till

gränsen för sammanbrott. Hur kunde jag en gång i tiden vara så elak mot denna kille? Vad drev mig?

Han gned några fingrar nervöst över sin näsrygg.

- Du vet hur jag en gång var, och i viss mån fortfarande är, sa han.
- Ja det vet jag, bättre än de flesta, sa Joakim och log sitt vanliga breda och lite pojkaktiga leende.
- Det börjar nog komma ikapp mig nu, sa han och vek ned blicken mot tangentbordet. Vi har ju aldrig pratat om de där åren annat än för väldigt länge sedan.
- Vi har visst pratat om det och det är lugnt, sa Joakim. Visst, det var inte kul men åtminstone jag blev starkare av det, det vet du. Det som inte dödar...
- ...härdar, jo jag vet men jag drömmer hemska drömmar om det.
- Det gjorde jag med. Det går över ska du se. Du är stark.
- Tack och du är väldigt storsint, sa Thomas och funderade på hur länge sedan han använt det ordet. Inte de senaste tio åren i alla fall.

Joakim svarade inte utan nickade bara långsamt. Det kändes lite bättre, trots allt. Den envisa klumpen i halsen var borta. Tillfälligt förstås, men ändå. Han skänkte sin vän några tacksamma tankar innan han tittade på klockan och konstaterade att den var prick nio. Det var sent nog att våga ringa och han hade varmt upp rösten med lite prat. Han reste sig upp och gick ut till konferensrummet.

Thomas stirrade på siffrorna han knappat in i mobilen. Handen var visserligen stadig och han kände sig inte jättenervös men han var osäker på vad han skulle säga och hur han skulle inleda det hela. Kom han ens ihåg mig? Äsch jag får skjuta från höften som vanligt, tänkte han sedan och tryckte iväg samtalet.

- Ja Jens, sa en avslappnad, nöjd och lugn röst efter sju signaler.

Rösten lät som om han precis sippat på sitt kaffe, lagt ned en god bok på soffbordet och gått lugnt ut i köket till sin telefon. Senast han

hört den var när han var i målbrottet och lät som en dåligt smörjd vedkap. Nu var rösten fylld av pondus, trygghet och värme.

- Hej Jens, mitt namn är Thomas, du kanske minns mig. Jag var din stora plågoande på högstadiet.
- Jaha, jag minns, svarade Jens kort.
- Jo det är så här att jag de senaste månaderna mått väldigt dåligt av det jag gjorde mot dig och några till och jag skulle, om det på något sätt går, vilja ställa saker till rätta.
- Det vet jag inte hur det skulle gå till, sa Jens med en röst som nu lät stressad eller snarare som om han hade ett hånflin på läpparna. Jag har ingen lust att gräva i det förflutna så det blir nog svårt. Du jag har lite att göra så...
- Jag skulle nästan kunna göra vad som helst faktiskt för att visa hur mycket jag ångrar mig? försökte Thomas.
- Nej, tack och hej då.

Skärmen på telefonen var svart. Jens hade lagt på. Fan, tänkte han och släppte ned telefonen i kavajens innerficka. Jag måste komma på något sätt att gottgöra.

Han gick och satte sig vid skrivbordet igen och placerade fingrarna på datorns tangentbord men visste inte vad han skulle skriva.

- Vem var det? undrade Joakim. En klient?
- Nej, en gammal grej bara.

Jens ställde den sista tallriken i diskstället, skakade av skummet från händerna och sköljde av det sista med lite ljummet vatten. Han drog ur proppen och lät vattnet rinna ut. Medan han såg vattnet sjunka undan funderade han över vad Thomas hade sagt. Visst hade han läst om Thomas framgångar i tidningarna men utan att egentligen bry sig nämnvärt. Inte heller hade han känt sig avundsjuk på miljonerna. Hans eget liv var ju bra, mycket bra till och med. Visserligen hade han skiljt

sig för något år sedan men det var ju i bästa samförstånd och det praktiska med barnen hade fungerat utmärkt efteråt. De firade ju till och med jul tillsammans fortfarande. Nog hade självkänslan och självförtroendet fått sig en knäck på högstadiet, det måste han medge och sviterna kändes ibland i form av obefogad rädsla för att göra fel och rädsla för att inte få vara med. Att inte bli kallad till ett möte där han kanske skulle varit med kunde göra honom oproportionerligt besviken. Samtidigt hade mobbingen gjort honom extremt lyhörd för människors känslor och gett honom en nästan skrämmande förmåga att sätta samman bra projektteam.

Men trots fördelarna var det inte värt det och det var nog egentligen inte förrän efter terapin allt blivit bra. Alla borde gå på terapi, tänkte han. Huvudsaken var att han mådde bra nu. Han hade också ett bra jobb på Volvo med roliga och stimulerande uppgifter, dessutom tjänade han riktigt bra. Projektledare i ett av de större bilprojekten var ett av Volvos finare jobb och flera av hans kollegor i samma roll låg högt upp i Göteborgs löneliga.

Visst hade tanken på att ge Thomas en läxa kittlat hans fantasi vid mer än ett tillfälle. En lite lagom näsbränna hade inte skadat. Ett vibrerande ljud avbröt hans tankar och han lyfte upp telefonen från bordet. Han kände inte igen numret.

Thomas hade somnat tidigare än vanligt. Ebba hade envisats med att gå och lägga sig tidigare och han hade förstått varför eftersom en hand kommit smygande efter en stund. Ägglossning. Han hade gjort sin plikt, inget mer. Förspelet var i det kortaste laget och samlaget hade inte heller gjort något större intryck på varken henne eller honom. De hade somnat sked eftersom hon läst någonstans att ju längre han var inne i henne desto större var chansen för graviditet. Han suckade vid tanken.

Var det kanske så det var? Allt snack om barn hade kanske fått igång drömmarna om hans egen vidriga barndom. Och hormoner, det

var ju inte bara Ebba som ville ha barn. Var det så enkelt? Kanske i kombination med mötet utanför Systembolaget. Hur det än var så behövde han göra något åt det. Han stirrade surt på de gröna siffrorna på klockan som denna morgon visade 03.26. Det höll på att bli värre.

Han gav upp förhoppningen om att somna om, klev upp, gick till badrummet och tog sig en varm dusch i den nya och väldigt lyxiga duschkabinen. Väl investerade pengar, tänkte han och ställde in duschmunstyckena på massage.

Vad är det för dag idag, tänkte han när han femton minuter senare torkade av sig? Just ja, onsdag. Offerten ska vara inne i eftermiddag. Lika bra att åka in till kontoret och slipa lite extra på den så att vi inte missar denna också. På senare tid hade de missat några självklara konton och det hade givetvis inte känts bra. Det var ingen fara ännu men det hade inte gjort något att dra in denna.

Min skärpa de senaste veckorna hade kunnat vara bättre, tänkte han. Jag gömmer saker, är dagvill och sluddrar och hittar inte ord när jag pratar. Jag måste bli av med drömmarna och få ordning på min sömn. Det får kosta vad det kosta vill.

Han klädde på sig och gav Ebba en lätt puss på pannan. Hon rörde sig lite men vaknade inte. Möjligen kunde han skönja ett litet lyckligt leende på hennes läppar. Hon är så mycket bättre än vad jag förtjänar, tänkte han och gick mot hallen.

- Ska du inte svara, sa Joakim några timmar senare och nickade åt Thomas telefon som låg och surrade på det mörka kontorsbordet.

Thomas såg sig förvirrat om. Hur kunde han missa att telefonen låg och nästan hoppade precis intill honom på bordet? Var han så trött? Han kände igen telefonnumret som om det var hans eget, det var Jens. Han tog ett andetag, tryckte på den gröna telefonluren och svarade.

- Ett ögonblick, sa han kort, gick ut ur rummet och småsprang bort till konferensrummet.
- Hej, förlåt att det dröjde, sa Thomas.
- Hej, Jag har tänkt på det där du sa, sa Jens, och tog ett andetag. Du skulle faktiskt kunna få visa mig hur mycket du ångrar ditt beteende på högstadiet. Jag vill att du kommer till färjeläget vid Saltholmen nu på fredag klockan 17.

Han letade i minnet om det var något vid denna tid, kom inte på något men konsulterade ändå lite snabbt kalendern i telefonen. Nej, ingenting i kalendern och om han mindes rätt skulle Ebba ut med några gamla kompisar så det verkade fungera.

- Okej, svarade han. Jag kan.
- Jag vill att du kommer ensam och att du inte berättar om det för någon. Och jag vill att du kommer i ett par nummer för stora jeans.
- Varför då?
- Det kommer du tids nog att förstå.
- Okej, sa Thomas och inväntade fler instruktioner men Jens hade lagt på. Inget hej då och inget vad bra.

Det här kommer att bli jäkligt jobbigt, tänkte han, sjönk ihop på stolen och vilade huvudet i händerna. Undrar om jag kommer få utstå samma saker som han fick? Han skakade på huvudet åt sig själv. Så jäkla vidrig jag var. Vad kan det där med byxorna handla om? Hans hår reste sig på armarna. Han mindes.

1984

Jens gick ut i hallen och lyfte den ljusblå luren och svarade med sitt namn.

- Hej, Jag heter Maria Persson och ringer från Lek och Hobby. Är din mamma hemma?

- Mamma, det är från leksaksaffären, skrek han med handen för luren.

Mamman kom ned för trappen med en rynka mellan ögonen. Det var tydligt att hon inte hade en aning om vad det gällde. Han trasslade ut telefonsladden och gav henne luren. Han tittade på sin mamma. Hon såg allvarlig ut och nickade utan att titta på honom.

- Vad har du nu gjort, sa hon och tittade utan en min på honom när hon lagt på.

Han fattade ingenting. Han hade inte varit på Lek och Hobby på flera år. Vad hade hänt? Hade han förväxlats med någon?

- Kom, sa hon kort och slängde åt honom hans jacka.

Han tog emot jackan men istället för att följa med gick han in i sitt rum och plockade med sig skolkatalogen. Om han hade blivit förväxlad med någon så skulle skolkatalogen nog hjälpa att ta reda på vem det var.

Jens mamma sa inte ett ord på väg ned till färjan. Inte heller på färjan eller i bilen på väg in till stan och han svarade med samma mynt. Oavsett vad han skulle bli anklagad för så skulle hon inte tro honom om han försvarade sig, det var så hon fungerade. Han visste inte vad som var värst, att bli anklagad för något han inte gjort eller hans mors misstro.

På vägen hem från Lek och Hobby bad hon, trots allt, om ursäkt och medgav att hon trott att han hade gjort något dumt. Han svarade att det inte gjorde något och att allt var okej men innerst inne visste han vad som skulle komma att ske. Mannen på Lek och Hobby hade sett Thomas i skolkatalogen. Han, som uppgett Jens namn och personnummer efter att han åkt fast för att ha stulit några luktsuddgummin och en pruttkudde. Thomas skulle tro att det var han

som angett honom fast han inte hade gjort det och han skulle få stryk, massor av stryk.

Stryk hade varit helt okej tänkte han på kvällen dagen efter. Att vara tvungen att gå hem tvärs över ön utan byxor på sig var inget för en tonårskille. De hade stått bakom husknuten på skolan och knuffat omkull honom. De hade slitit av honom byxorna, gnidit in dem med hundbajs från en lyktstolpe strax intill. Sedan lämnade de honom där på marken.

Han kröp in bakom en buske och väntade där tills efter skymningen så att han kunde gå hem något sånär skyddad av mörkret. Som tur var, var föräldrarna ute och letade efter honom när han kom hem. För en gångs skull var han glad att hans mor tvingat honom att lära sig tvätta kläder och en vit lögn om att han ramlat och smutsat ned kläderna hade räckt som förklaring.

Tårarna brände under ögonlocken och rann nedför kinderna. Hur länge skulle det här pågå? Skulle han behöva byta skola eller till och med stad? Han torkade tårarna och tittade ned på kniven som låg på bordet framför honom. Eller var han tvungen att ta livet av sig för att det skulle sluta.

Nej, det skulle inte vara lösningen. Ingen visste något om hans tankar och ingen skulle förstå. Lärarna skulle tycka det var konstigt och säga saker som ”han var ju alltid så glad” eller ”Det kom från klar himmel”. Ingen hade fattat någonting och ingen brydde sig.

Nutid

Thomas hade kommit i mycket god tid till Saltholmen och suttit och väntat på bänk med god utsikt över parkeringen och förberett sig mentalt. I övrigt var han så väl förberedd han kunde vara. Han hade köpt ett par nya Kelvin Klein kalsonger på Design Only dagen innan och ett par något för stora chinos på Dressman. Skulle någon dra av hans byxor, så skulle kalsongerna åtminstone vara snygga. Dressmann var förvånansvärt prisvärt och kläderna helt okej men det skulle han aldrig erkänna för någon. Få hade sett honom i annat än Armanikostymer de senaste åren.

När bilen med Jens i gled in på parkeringsplatsen reste sig håren på hans armar. Jag vet ju inte hur en person på väg till avrättning känner sig men det är säkert något i den här stilen, tänkte han. En stor klump i magen och axlarna var spända som stålfjädrar. Han tog ett djupt andetag och gick ut.

Jens hade suttit i sina egna tankar och ryckte till av att det knackade på bildörren. Tankarna på det som skulle hända hade cirkulerat i hans huvud under flera dagar. Det hade varit svårt att somna på kvällarna och han vaknade ofta av väldigt märkliga drömmar. Nu var det alltså dags.

Han tog ett djupt andetag, klev ur bilen och tittade på Thomas. Han hade varit rädd för att han skulle kastas tillbaka till ungdomen, att han åter igen skulle bli den svage och att han inte skulle kunna genomföra sitt uppdrag som tänkt men han kände ingenting. Absolut ingenting.

- Följ mig, sa han till Thomas och gjorde en vevande inbjudande rörelse mot honom.

Thomas tvekade en sekund, kanske förstod han inte vad han menade men sedan gjorde han vad Jens hade sagt.

- Vart ska vi? sa Thomas trots att det var tydligt att de skulle ut till öarna där de en gång växt upp tillsammans.
- Vi ska till många ställen, sa Jens och tittade kort på Thomas. Se det som en liten historisk ”Memory lane”. Snygga byxor du har förresten.
- Tack, sa Thomas utan minsta ironi i rösten.

Färjan till Styrösö var öppen och det var bara att kliva på. De gick upp på fartygets tak och satte sig trots att det började bli småkyligt ute. Thomas tittade bakåt och såg sitt hus uppe på berget bakom dem. Det

var inte störst, konstaterade han och fick genast en längtan efter ännu mer. Hur är det möjligt? tänkte han. Jag är sjuk.

De klev av färjan på Styrso Bratten och gick fram till en blå, eldriven flakmoppe. Det här har han planerat ordentligt, tänkte Thomas.

- Var så god och sitt, sa Jens och gav Thomas en inbjudande gest att sätta sig på det aluminiumklädda flaket.

Thomas tittade på honom som om han undrade om han menade allvar. Jens nickade bara och Thomas gjorde som han sa.

Jens körde iväg men stannade till vid en lekplats redan efter hundra meter.

- Kommer du ihåg när du fick mig anklagad för snatteri av leksaker? sa Jens.

Thomas nickade men mindes bara vagt vad som hänt.

- Har ni hus här ute? undrade Thomas för att försöka lätta upp den jobbiga stämningen lite.
- Inget kallprat, sa Jens.

De svängde vänster en bit upp i backen och Thomas förstod att de var på väg till skolan där de båda gått i högstadiet. De åkte vidare mot fotbollsplanen där Jens fått stryk, vände och följde den väg Jens hade gått hem i bara kalsongerna. Jens berättade med neutral röst vad han upplevt och vad han hade känt. Han pratade också om ”mobbaren”, som om det inte var honom han berättade om. Thomas kunde inte bestämma sig för om det gjorde det bättre eller sämre. Den person Jens berättade om var en skitstövel utöver det vanliga och förtjänade alla former av förakt men det var ju trots allt honom själv han pratade om. Jens pekade ut ställen där han gömt sig på för att slippa bli upptäckt

utan byxor och träd där han funderat på att hänga sig. Jens saktade in och de parkerade utanför ett vitt eternithus.

- Här i mitt föräldrahem satt jag och grät hela kvällarna och på morgonen försökte jag hitta på ursäkter för att slippa gå till skolan och träffa mobbaren. Här satt jag och log framför mina föräldrar och låtsades att allt var bra. Här satt jag och funderade på hur jag skulle ta livet av mig för att slippa smärtan. Vet du vad det *näst* värsta var?

Thomas skakade på sitt huvud utan att svara.

- Det var att alla tyckte och sa att jag alltid verkade så glad och positiv och att ingen förstod hur jag mådde. Allra minst mobbaren.
- Jag är verkligen, verkligen ledsen, sa Thomas och det gick inte att tvivla en sekund på att han menade det han sa.
- Det är jag med, sa Jens. Det har påverkat mitt liv enormt. Jag är aldrig nöjd med mig själv eller det jag uträttar, jag litar inte på människor och mitt grundläge är en lätt depression. Ibland är det bättre och ibland är det sämre. Vet du vad det allra värsta var?
- Nej.
- Det var inte det där stora och synliga. Det var känslan av att aldrig få vara ifred eller känna sig trygg. Ungefär som du känner det nu, hoppas jag. Du kan inte lita på mig. Kanske är du till och med rädd för mig.
- Ja, sa Thomas och nickade.
- Det var det där lilla pikandet hela tiden om att jag var en hackkyckling, att jag var ful och klen. Tjuvnypen som kunde komma när som helst.

Jens släppte på bromsen, gasade och rullade iväg.

- Vart ska vi nu? undrade Thomas och Jens kunde definitivt skönja en viss oro i hans röst.

- Vi ska till ett ställe till, sa Jens. Och på det stället ska du få chansen att be om ursäkt på riktigt så att jag förstår att du verkligen menar det här.

Jens tog god tid på sig, drog ut på plågan, körde nästan överdrivet sakta. Ibland tittade han på klockan men Thomas kunde inte avgöra om det var bråttom till något eller ej. Det verkade ju inte så. De svängde ned mot Styrös Tången, parkerade mopederna längst ut vid en av bryggorna och gick ut till en motorbåt. Han kände igen den väl.

- Det var du som knöt upp förtöjningen på den va? sa Jens.

Thomas nickade. Det var samma båt men en ny motor.

- Du kanske kan gissa vilken utskällning jag fick när farsan hittade den?
- Ja.
- Det var andra gången jag fick låna den. Det var också sista gången på flera år. Han trodde jag förtöjt den dåligt. Varför valde du ut just mig för allt skit du höll på med?
- Vet inte, svarade Thomas.
- Hoppa ned i båten, sa Jens. Och så kan du väl ta loss förtöjningen ännu en gång.

Thomas sa ingenting. Han bara nickade och gjorde som Jens sa. Halva nöjet som tonåring ute på Styrös var att köra båt. Det måste gjort ont, tänkte han.

De åkte ned genom sundet mellan Styrös och Vargö. Thomas tittade på Jens. Den här båten och de här vattnen kan han i sömnen, tänkte han. Inget sjökort och ingen navigator.

Här har jag väl inte jävlats i alla fall, tänkte Thomas och rynkade pannan när de svängde norrut efter Vargö. Vad har han nu på gång? Han började känna ett visst missmod i kroppen och skakade nervöst på benen. Men, han hade bestämt sig. Det enda rätta och det enda som

skulle kunna få slut på sömnbesvären och hans dåliga samvete var att göra som Jens sa.

- Jag vet ju att du vill få det här ur världen, sa Jens plötsligt som om han kunde läsa hans tankar.

Han slängde till honom en bindel som legat gömd i ett stuvfack.

- Gå in och sätt dig under hardtopen och sätt på dig den där. Vill ju inte förstöra för dig och din strävan att få frid i själen.

Rösten var tydligt ironisk.

Thomas tvekade. Han tittade på Jens och fingrade nervöst på bindeln. Under de år de känt varandra hade han aldrig sett honom så bestämd eller sammanbiten. Det hade inte varit helt konstigt om han ville utkräva någon sorts hämnd men inte tänkte han väl göra honom illa eller skada honom? Han tittade på det oproportionerligt stora ankaret som låg i en gammal läskback längst bak i båten. Inte skulle han väl slå ihjäl och kasta honom överbord med ett sänke knutet runt benen? Nej, så illa kan det väl inte vara. Vilken fantasi jag har tänkte han, tog ett djupt andetag, satte bindeln för ögonen och knöt en hård knut bakom huvudet. Det blev kolsvart.

Efter en kort stund girade Jens åt vänster. Thomas kunde inte avgöra hur mycket han svängde och eftersom han satt i lä från vinden kunde han inte heller avgöra åt vilket väderstreck de åkte. Oavsett, så visste han att det mesta härute bestod av klippor, grund, vikar.

- Du ser väl inget, sa Jens.
- Nej då, det är svart, svarade Thomas utan att få någon respons.

De snirklade sig fram mellan öarna och det var tydligt att Jens inte ville att han skulle veta var han var. Ibland stannade de till som om han letade efter något. Efter en halvtimmes åkande stannade de vid en

brygga. Åtminstone verkade det så eftersom båten lätt dunsade emot något hårt. Motorn stängdes av.

- Sitt kvar och låt bindeln vara kvar, sa Jens och klev iland.

Båten gungade till och det blev absolut knäpptyst. Inga ljud från några andra båtar, inget fågelkvitter, ingen vind som susade i träden. Det enda han hörde var hur hans blod strömmade i ådrorna och att hjärtat slog. Pulsen var hög och han erkände för själv att han var rädd, livrädd.

Hade Jens gått och blivit psykopat? Var det här det sista han skulle få uppleva? Konstigt nog kände han sig ändå bestämd. Hans liv måste få en ny bättre riktning om han så skulle behöva lida på kuppen. Han skulle inte ta av sig bindeln och han skulle, åtminstone till en viss gräns, göra som Jens sa.

Han hörde ensamma steg på en grusgång och sedan att Jens gick på bryggan, åtminstone trodde han det var han.

- Kom upp ur båten, kommenderade Jens.

Thomas trevade sig fram akterut i båten, klättrade upp på bryggan, ställde sig upp och kände efter med fötterna, han ville inte snubbla när han ställde sig. Jens tog tag i Thomas arm och ledde honom sakta framåt. De gick på något som skulle kunna vara en grusgång. Ibland var gruset lite lösare och ibland lite hårdare packat som om det åkt bilar där. Var de på fastlandet? Här ute på öarna finns det ju inga bilar. Han hade ingen aning om var han var. Han började leta i minnet över hur geografin såg ut i skärgården. Sten, gräsmattor, sommarstugor, bryggor, branta backar och hemska tanke, en hel del stup.

- Du skrämmer mig, sa Thomas, med darr på rösten. Han stannade till.
- Ja, det hoppas jag, sa Jens och tryckte honom hårt framför sig så att han kom i rörelse igen.

Efter ytterligare tio meter stoppade Jens honom. Thomas hörde nycklar som skramlade, ett lås som låstes upp och en dörr som öppnades.

- Lyft på fötterna, mobbare, sa Jens högt och med en röst som nästan lät skadeglad.

Han blev inknuffad i någon sorts hall eller större lokal. Varje steg de tog ekade.

- Nu ska vi se hur mycket du egentligen ångrar dig, sa Jens.

Han är galen, på riktigt, tänkte Thomas, slet av sig bindeln och försökte se sig om. Ett starkt ljus bländade honom och trots att bindeln var borta såg han absolut ingenting. Han vände sig om, Jens var borta. Vad fan är det här?

- Sitt ner på stolen! kommenderade en annan röst.

Han såg sig om. Bakom honom stod en stol. Rösten var vagt bekant men mycket mörk och med en sådan pondus att han inte kunde göra annat än att sätta sig. Inte var det väl... Joakim? Hans tankar avbröts av att ljuset i hallen tändes.

- Ja må han leva, ja må han leva, ja må han leva uti hundra år....

- Fy fan för er, skrek Thomas och torkade bort en glädjetår ur ögat tio minuter senare.

Isbolaget på Donsö som jag ju varit på så många gånger, konstaterade han med ett leende. Hur kunde jag missa det?

- Som du skrämde mig, sa han till Jens och Joakim som stod framför honom med varsitt glas skumpa i handen. Jag trodde fan det var kört, att du blivit helt galen och skulle sänka mig på djupt vatten.
- Jag hade svårt att hålla mig för garv de sista tio, sa Jens. Du satt ju bara och skakade. Tyckte nästan synd om dig. Men bara nästan.
- Ha, det gjorde du inte alls, sa Thomas och skattade, men du ska veta att jag förtjänar det. Jag var inte rolig på högstadiet.

Thomas såg sig om ännu en gång. Två långbord och vita dukar, honnörsbord, ett bågnande presentbord, alla vänner, några kollegor och hela baletten. Fem guldfärgade heliumballonger var fastsatta bakom hans stol så att alla kunde se att han nu var ”GUBBE”. Han trodde inte det var sant. Han skakade på huvudet, blinkade tacksamt mot Ebba och gick fram till henne.

- Grattis älskling, sa hon.
- Tack, sa han och gav henne en puss på munnen.
- Det var så lite, sa hon, vände om och gick ut i köket.

Efter att ha hälsat på så gott som alla satte de sig till bords. Thomas tittade på den vackra menyn som låg på tallriken. Svenska kocklandslaget stod tydligt för matlagningen och de hade inte snålat. Förrätt bestående av Hummersoppa med smörstekt jordärtskocka, sedan skulle det bli oxfilé med råstekt potatis och till sist en efterrätt bestående av Chokladkolapajer med kanderade mandlar. Alla rätter var rakt igenom hans favoriter. De som planerat detta känner mig väl, tänkte han.

- Jag var lite tveksam först, skrek Jens över bordet, men håll med om att det blev bra. Jag har inte tänkt på dig och hur du var på många år men när Joakim nu frågade om jag ville ställa upp på det här så tänkte jag att en liten näsbränna aldrig kan vara fel.
- Jag kan bara hålla med, skrek Thomas glatt tillbaka. Tack!
- Jag blev ingen galen psykopat, sa Jens och höjde glaset till en skål.

Skålen besvarades.

Stämningen blev efter hand allt högre och glasen fylldes på så fort de passerade under gränsen för att vara halvfulla. Maten var lika fantastisk som han väntat sig och alla verkade nöjda. Hur kan jag ha samlat på mig så många bra vänner? tänkte han. Visserligen var många av festdeltagarna Ebbas vänner men ändå. Någonstans inom honom kände han att det här var en vändpunkt i livet. Han skulle, på riktigt, försöka bli en bättre människa.

Kocklandslaget och serveringspersonalen fick ett tjockt brunt kuvert var och tackade för sig vid ett-tiden. På vägen ut fick de spontana applåder och de bockade respektive neg.

Ungefär samtidigt kom, Lobbe, en av Göteborgs mest kända DJ:s dit och spelade musik från de senaste fyrtio åren, mest 90-tal men även ett antal klassiker från sjuttio och åttioalet. Det skulle visst bli en sen, eller snarare tidig, fest.

Ebba log och var mycket nöjd med vad de åstadkommit. Festen blev verkligen den succé de hade planerat. Hon hade sett att Thomas mått dåligt den senaste månaden och hon trodde hon visste varför. Hon hade ju hört en del historier genom åren och blivit varnad för Thomas mer än en gång. Dessutom hade han ju berättat en hel del själv för henne, även om han inte visste om det, han hade ju gjort det i sömnen.

Leendet på hennes läppar byttes ut mot en frågande min när hon hörde ett vrål. Festen frös som till is.

- Din jävel. Vad fan har du gjort? skrek Joakim.

Ett kraftigt brak hördes utifrån köket och en kniv for snurrande iväg över golvet i festsalen och gav ett spiralformat blodigt spår efter sig. Joakim kom ut och ställde sig i köksöppningen.

- Han högg Thomas och sen mot mig, jag slog honom, stammade Joakim högt och släppte en brödkavel i golvet. Han pekade inåt köket där både Thomas och Jens låg på golvet.

Det rann blod från Joakims vänsterhand. En av Thomas vänner kastade sig fram, satte sig på Jens ben, bände utan motstånd upp händerna på ryggen och band ihop dem med sitt eget skärp. Lobbe stängde av musiken och skyndade bort och tände belysningen i taket.

En kvinna som såg ut att veta vad hon gjorde böjde sig ned och vred upp Jens huvud för att se hur han mådde. Ögonen var uppspärade. Hon kände på hans puls och skakade på huvudet. Joakim slog händerna för munnen.

- Du måste slagit väldigt hårt, sa hon med en blick som tydligt förklarade att hon inte gillade det. Han huvud är krossat och han är stendöd. Ring polis och ambulans och du kan ta bort skärpet, sa hon till mannen som bundit honom. Han kommer inte gå någonstans.
- Även Thomas är död, sa en man som känt efter om Thomas hade puls. Samtliga huvuden vreds åt hans håll.

Ringan av åskådare som samlats runt Jens blev allt större. De pratade lågmält med varandra och skakade på huvudena.

- Så han var inte så nöjd med livet trots allt, sa mannen som suttit på Jens ben?
- Allt är mitt fel, sa Joakim. Det var min idé att kidnappa Thomas.
- Nej, nej, nej, du ska inte klandra dig själv Joakim, sa hans fru som smugit upp bakom honom och gett honom en kram. Du kunde ju inte veta.

Joakim slet sig loss, kröp ihop och vaggade fram och tillbaka i fosterställning.

Sjöpolisen kom efter tjugo minuter, och några som skulle kunna vara kriminaltekniker efter ytterligare tjugo minuter. De genomförde en teknisk undersökning och ett antal förhör. Hela tiden satt Ebba och vaggade fram och tillbaka i Thomas stol. Någon hade svept en filt runt henne och hon var i uppenbar chock.

Det var egentligen ganska enkelt, förklarade poliskommissarien senare. Jens hade efter ett antal glas för mycket blivit aggressiv, huggit sin gamle mobbare och sedan mot Joakim eftersom han sett honom. Joakim försökte stoppa Jens. Det fanns knivmärken i brödkaveln och Joakim hade skärsår på handen. Joakim hade sedan lyckats träffa honom med ett slag i huvudet och oskadliggjord honom.

Alla blodspår, fingeravtryck och fotspår visade att det var så det gått till. Även de fåtaliga vittnesuppgifterna stödde detta scenario.

Senare

Solen värmdes honom på ryggen där de gick nedför Avenyn. Han höll henne mjukt i handen.

Det var nu tre veckor sedan Thomas död och åtta veckor sedan beskedet. Han mindes dagen för mordet bra men beskedet som om det vore igår. Den unge läkaren, ännu alltför ung för att skaffa barn, hade suttit och bläddrat i deras journal. Han hade inte ens lyft blicken från pappret när han började prata.

- Dina spermier fungerar inte, hade han sagt. Din ena testikel har aldrig fungerat och den andra ser ut att ha blivit utsatt för kraftigt våld någon gång för länge sedan. Kommer du ihåg när det kan ha skett? Det finns....

Där hade han förstått varför läkaren ville tala med honom i enrum. Han hade skakat på huvudet men mycket väl vetat när det hänt och vem den skyldige var. Thomas. Det skulle han aldrig glömma, aldrig någonsin. Först slagen och sedan sparken som träffade perfekt och

med en sådan kraft mellan benen på honom att han inte kom tillbaka till skolan på tre veckor. Pungen hade varit blå och han hade gått dubbelvikt i flera dagar. Till sina föräldrar hade han sagt att han fått stången på cykeln mellan benen. Läkaren hade försökt återfå uppmärksamheten.

- Jag tror tyvärr att det kommer att bli svårt för er att få barn så jag rekommenderar att ni pratar med syster efteråt. Dels kan det vara väldigt jobbigt att få ett sånt här besked men det finns också ett antal alternativ till att få egna barn.

Han hade hållit upp en hand i luften framför den unge läkarens ansikte för att få stopp på pladdrandet, rest sig och gått ut ur rummet.

I det tomma väntrummet stod hans fru och väntade. Han hade inte behövt säga något, hon förstod ändå. Hon kramade hans hand och lade sitt huvud mot hans axel. En tår slingrade sig långsamt ned för hennes kind. Han kunde inte avgöra om det var för att hon tyckte synd om honom eller om det var på grund av att de aldrig skulle kunna få gemensamma barn. Han hade strukit bort tåren från hennes kind, tagit ett försiktigt tag om hennes haka och kysst henne. Världens finaste människa skulle inte få barn. Inte med honom i alla fall. Dagarna efter befann han sig i ett totalt mörker. Det hade varit så viktigt för honom att få egna barn men det skulle han aldrig få. Sakta ersattes mörkret av hat.

När Thomas hade berättat om att han och Ebba planerade att skaffa barn och sedan om sitt dåliga samvete för Jens så förstod han vad han måste göra. Och det hade gått enklare än han trott. Det var lite som om det var menat att bli så här.

Han hade tjuvlyssnat på Thomas när han pratade med Jens. Jens hade, om än i början motvilligt, nappat på erbjudandet om att låtsaskidnappa Thomas. Möjligheten att få plåga sin gamla mobbare lite var oemotståndlig speciellt som mobbaren själv ville det. Jens, denna svaga människa han sett skratta och le en enda gång i livet, vid sparken. Han hade skrattat åt en misshandel, förmodligen i någon sorts

fånig tro på att han skulle kunna få vara *en i gänget*. Han kunde fortfarande minnas Jens flinande ansikte.

Väl på plats under festen höll han igen med alkoholen för att behålla skärpan. Han försökte också så ett frö hos så många som möjligt om hur hemsk Thomas varit mot Jens. Han hade också spridit ett rykte om att Jens kunde bli aggressiv när han drack. Alla skulle tycka det var helt naturligt att Jens hämnades sin gamle mobbare. De skulle till och med ha förståelse för det och tro på allt de sett. Priming kallades det visst på psykologspråk.

Det svåraste hade varit timingen, att locka in Thomas i köket och att samtidigt se till att Jens stod i närheten. Där hade han förlitat sig på turen och haft den med sig. Efter hugget hade han sagt åt Jens att Thomas ville tacka honom personligen i köket. När han kom in i köket slog han ned Jens med en brödkavel, skar sig själv i armen och högg några gånger i brödkaveln, satte Jens fingeravtryck på kniven och skrek den väl inövade repliken. Sedan välte han lugnt omkull en stol och slängde, för dramaturgins skull, ut den blodiga kniven i hallen. Timingen hade blivit perfekt.

De andra hade sedan omedvetet hanterat Polisen perfekt. Vittnen som hade sett och hört både det ena och det andra som inte hänt, allt baserat på det han tidigare berättat för dem. Hur onykter och aggressiv Jens hade varit och hur de givetvis inte trott honom när han berättat att han lagt det bakom sig. Lättlurade idioter.

Hade han dåligt samvete? Nej, inte för Thomas, det var ju hans spark som förstört hans enda fungerande testikel och gjort honom barnlös. För Jens? Ja, möjligen men inte värre än att det gick att leva med. Hellre det än att sitta inne, tänkte han.

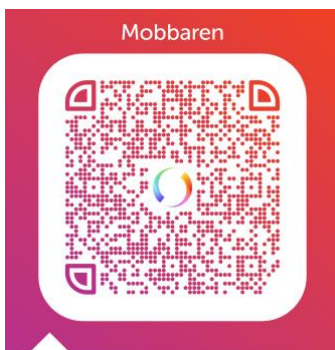
Joakim kramade sin frus hand, tittade på henne och tryckte på ringklockan.

- Välkommen till adoptionscentrum. Vänta så ska jag släppa in er.

Slut.....men fortsatt läsa nedan.

Den här lilla novellen är skriven av mig, Staffan Davidsson. Tyckte du om den så SWISHA gärna en liten slant till 1230701607 baserat på vad du tyckte. Exempelvis: Urusel 10 kr – Jättebra 40 kr.

Swish. Betala enklare.

Skicka den gärna vidare till andra du tror skulle gilla den. Jag har dessutom skrivit några deckare som passar dig som gillar hav, vackra klippor och vardagliga hjältar. Dessa går att läsa mer om och beställa på staffandavidsson.se

Tack!